

жа правила за правоговор, правопис и пунктуация. тези правила се наричат *кодификация*. Само книжовните езици са кодифицирани. Така че процесът на стандартизиране е неосъществим без изясняване на триадата *узус – норма – кодификация*.

В социолингвистиката въпросът за стандартизиране на езика се дискутира главно от две различни гледни точки.

Първата гледна точка разглежда понятието “стандарт” в ежедневноната употреба. Езиковите стандарти се сравняват със стандарти в други области. В областта на езикознанието “стандартът” представлява широко приета норма, която се възприема като правилна във всички случаи на употреба на езика.

Втората гледна точка показва употребата на понятието “стандарт”. В езици, които са вече унифицирани, като английският или българският, понятието стандарт има друго значение. В тези езици по-често използваното понятие е “книжовен”, “писмен език”.

Стандартизирането, както става ясно, е продукт на модерния исторически период, през който се оформят езици като латински и английски. Стандартизирането обаче не е типично за традиционните общества. В тях езикът не е функционирал като символ на модерната социоикономическа интеграция. Затова стандартизирането трябва да се разглежда като исторически процес, който в по-малка или в по-голяма степен е в развитие.

Концепцията за “стандарта” се променя в съвременното общество. Сега вариантите се приемат като основа на различни култури, а етническото многообразие се разглежда като богатство. Нестандартни елементи на езика навлизат в медиите – радио, телевизия, преса. Така, когато говорим за стандартизиране на ромския език, трябва да вземаме под внимание и тази нова ситуация.